

Daniela Sacerdoti

Sestry z Toskánska

Osudy čtyř sester a jednoho domu
v kouzelném Toskánsku

„Líbí se ti...?“ zeptala se Mia. Celá zářila. Tato dívka, kterou jsem vlastně neznala, talentovaná a radostná, byla moje sestra, moje malá sestřička.

„Je to úžasné. Ale ve skutečnosti nejsem tak krásná!“
usmála jsem se.

„To teda jsi.“

„Nikdy jsem neposlala žádné svoje fotky. A přitom jsem si obdivuhodně podobná,“ prohlásila jsem. Ano, s Biankou jsme byly jednovaječná dvojčata a Mia mohla prostě okopírovat její tvář, ovšem na tom portrétu jsem to byla rozhodně já, až po vlasy, dlouhé a vlnité a v přesném odstínu rezavé. A co bylo ještě zvláštnější, poznala jsem tričko, které jsem měla na sobě – červenobílé s krátkým rukávem a límečkem, před nedávnem jsem si ho koupila v Paříži.

Její dar. Samozřejmě.

„Věděla jsem, že se vrátíš,“ brebentila Mia nadšeně. „Viděla jsem tě.“

„Lucrezia v boji proti hrozícím katastrofám prokázala tolik odhodlání, odvahy a vnitřní síly! Je to pozoruhodná postava... Tenhle román jsem si užila a už teď se těším, až se o sestrách Falconeriových dozvím víc!“

„Vím, že u Daniely Sacerdoti vždycky najdu emotivní příběh s kouzelným líčením krajiny a prostředí. Sestry z Toskánska jsou toho dalším důkazem.“

A decorative border of red and orange poppies with green leaves, arranged in a circular pattern around the central text.

Sestry z Toskánska

Daniela Sacerdoti

Sestry

z Toskánska

Přeložila Daniela Čermáková

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

*Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou **bez souhlasu nositele práv zakázány**.*

Copyright © Daniela Sacerdoti, 2024

First published in Great Britain in 2024 by Storyfire Ltd.

trading as Bookouture

Translation © Daniela Čermáková, 2025

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2025

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-974-4 (ePub)

ISBN 978-80-7625-973-7 (pdf)

ISBN 978-80-7625-903-4 (print)

Pro Davida

Prolog

LUCREZIA

O Casaltě, vile stojící v srdci Toskánska, kde se vinice a olivové háje rozpínají po kopcích zarostlých cypřiši, jsem snila po celou dobu svého vyhnanství.

Než došlo k těm příšerným událostem, které můj sladký domov proměnily v místo strachu a osamění, než jsem byla ve dvanácti letech vykázána jako malá Eva z ráje, představovala pro mě Casalta bezpečný přístav.

Vila mě hýčkala a chránila od chvíle, kdy jsem na světě poprvé otevřela oči. V jejích prostorách mě matka vychovávala, zde jsem trávila každou chvíli se svým dvojčetem Biankou a mladšími sestrami Eleonorou a Marií.

Bianca, Nora, Mia a já, Lulu, to jsme byly my, čtyři sestry Falconeriovy, dívky z Casalty, ve vesnici považované za samostatné, odměřené a maličko divné, snad trošičku kouzelné...

Matka nám předala zvláštní dar, který se v naší rodině dědí, dar, který se v každé generaci i u každé ženy projevuje odlišně. Já například vidím u lidí jejich emoce a myšlenky v barevném kruhu kolem jejich těl – někteří to nazývají aurou. Bianca vidí a slyší dávno zesnulé osoby – jejich vzpomínky a životy vtisknuté do kamenů našeho domova. Co se týče Nory a Mii, ty byly v době mého odchodu příliš malé, takže jsem jejich schopnosti ještě nepoznala.

Po svém vypovězení jsem se do Casalty mohla vracet jen při svém snění během dne, což pro mě představovalo chladnou, ale nezbytnou útěchu. Moje představy byly tak živé, že jsem cítila každou vůni a chuť. Připadalo mi to skutečnější než realita a stejně vřelé jako matčino objetí.

Ve svém snu zavřu oči a kráčím po klikatící se prašné cestě z vesnice do kopce, vzduch naplňuje zpěv cikád a vůně okolo rostoucího fenyklu a oregana.

Cestu lemují fíkovníky, černý bez a lísky. Tu a tam se zastavím, abych si utrhla fík přímo ze stromu, prozkoumala svléknutou kůži užovky, která se mi drolí mezi prsty, nebo sledovala černá křídla babočky admirála třepotající se mezi květinami – matka mě naučila jména motýlů, kteří tu žijí: *licena*, *ninfa*, *icaro*... Motýly zbožňovala. Dokonale ji vystihovali – svým zbarvením a touhou svobodně poletovat z květu na květ. Svou zranitelností.

Vejdu na terasu vytesanou ve svahu před téměř tisíciletím, kdy byla Casalta postavena, tehdy ještě jako malá kamenná pevnost pro válečníky. U brány na mě čeká Bianca, mezi dvěma břechtanem porostlými kamennými dryádami, jež nás pozorují ze svých sloupků. Jsou jako my, totožné zrcadlové odrazy sebe samých. Jako malá jsem si představovala, že v noci ožívají, potulují se po zahradách a vinicích a s prvním paprskem úsvitu se vracejí na svoje stanoviště.

Bianca otevře bránu, vezme mě za ruku a vyrazíme na nádvoří. Smočíme si prsty ve fontáně, která se nachází uprostřed. Je to takový náš malý rituál. Pak vklouzneme kuchyňskými dveřmi do domu.

V kuchyni nikdy nebývalo chladno a prázdnost. Vždycky se něco vařilo na sporáku nebo chladlo na mramorové desce stolu – rajčatová omáčka na zimu, skleničky marmelády, obrovský hrnec fazolové či bramborové směsi s bylinkami a olivovým olejem, mandlové sušenky či láhve našeho vlastního vína. Projdu s Biankou obývacím pokojem s krbem a pak chodbou s okny od podlahy do stropu. Na konci se nachází otcova pracovna, tam však nikdy nezamíříme.

Tahle část domu v mém snu neexistuje.

Místo toho otevřeme prosklené dveře vedoucí do růžové zahrady a přejdeme k lavičce, na níž sedávala matka a malovala. Najdu tu Miu, sedící na stejné lavičce se skicářem v ruce, a Noru hrající si venku ve slunečních paprscích tak jako obvykle. Obě jsou zamrzlé v čase ve věku sedmi a osmi let jako v den, kdy jsem je viděla naposledy. Rozběhnou se ke mně a pevně mě obejmou. Bianca se k nám připojí a jsme zase tady, čtyři dívky z Casalty. Sestry Falconeriový, znovu pospolu.

Za chvílku vystoupám po kamenném schodišti vedoucím po straně domu a dívám se na sestry shora – na laskavou Bianku, světlavou Noru, stále zasněnou Miu; jednu zrzku a dvě hnědovlásky, které se právě sešly u růže, aby ji obdivovaly –, načež zdolám poslední schod a prosklenými dveřmi vstoupím do Biančiny ložnice. Otáčím se v prosluněné zahradě namalované na sestřině zdi mezi růžovými růžičkami, jež zdobí prosklené dveře a zárubeň. Matka vymalovala všechny pokoje ještě před naším narozením. Nějak věděla, že bude mít čtyři dcery a *kým* se staneme, a svá vidění vtiskla do fresek.

Nakouknu do Nořina pokoje se ťlutými rťťičkami a malbou pláže s běťícími koňmi a poté vstoupím do Miiny loťnice, nejúchvatnější ze všech místností. Okna a dveře lemují bílé rťže a zbytek prostoru vyplňují galaxie, hvězdy, komety a souhvězdí v symfonii modré, černé, stříbrné a všech odstínů fialové a rťžové.

Nakonec vejdu do svého dětského pokoje.

Zůstal nedokončený, protože matka porodila mě a Bianku v době, kdy na něm ještě pracovala. Zdi ozdobila rudými rťžemi, ale to je vše. Slíbila mi, ťe ho dokončí v nadcházejících letech, všemi těmi úžasnými věcmi, které poznám a vykonám.

Źádná dlouhá společná léta nás však nečekala, protože zemřela v kopcích kolem našeho domu krátce před mými dvanáctými narozeninami, a můj pokoj tedy nedokončila.

Tady sen vždycky skončí, když mě přemůžou emoce a já vím, ťe je na čase znovu vztyčit obranné zdi proti vzpomínkám, proti touze, proti vzteku. V té chvíli vyletím z Casalty, ze svého rodného domu, z něhoť jsem byla vyhnána příliš rychle a příliš náhle, aniť jsem měla čas se rozloučit.

Kapitola 1

PAŘÍŽ, 12. DUBNA 1985

LUCREZIA

Stála jsem před obchodním domem Galeries Lafayette vedle kamramana z Canal Société. Sako jsem držela v ruce, protože mi v tom p  ekr  asn  m jarním r  anu bylo teplo.

Brzk   jaro v  ždycky patřilo v Pa  r  i k m  m nejobl  ben  j  m obdobím. Lid   si kone  n   mohli povolit    ly, rozepnout kabáty a poklábosit na ulici či se pomaloučku procházet, kochat se okolím a vychutnávat si paprsky prvního slun    ka. M  sto se koupalo v nesm  l  m, nazl  tl  m světle a budovy vypadaly jako okvětní lístky nov   květiny. M   toulav   srdce si tu nejspíš nikdy nep  ripadalo jako doma, přesto se mi tu moc líbilo.

Claude, m  j zame  stnavatel a zároveň partner, se připravoval proměnit misky se  azen   před ním a pln   v  semo  n  ch ingrediencí v palačinky s jahodami a s cr  me Chantilly. Někdy to působilo jako kouzlo. Jeho umění m  lo běžet   iv   v nejobl  ben  j  m ran  n  m programu v zemi, s názvem *Bonjour Avec*, a sledovat to budou

miliony lidí. Jedna z účastnic, štíhlá žena jménem Amandine, si urovnávala sukni, na rtech připravený svůj typický, nikdy nemizící úsměv.

„Za tři minuty začínáme!“ zavolal kdosi a malá skupinka lidí, která se shromáždila před stánkem, se dychtivě zavlnila.

Claude ke mně přiběhl a za ucho mi zastrčil neposlušný pramen kaštanových vlasů. Záblesky fotoaparátů mi napověděly, že tento okamžik bude zvěčněn v bulvárních plátcích. Claude patřil k tomu typu proslulých šéfkuchařů, jejichž život veřejnost fascinoval stejně jako vaření. Býval známý tím, že na každém snímku míval po boku novou dívku – dokud jsem se na scéně neobjevila já. Načež se všichni shodli, že má na víc než tuhle neustále zachmuřenou ženu, která zcela jistě nepochází z Francie, ale nikdo netuší, odkud vlastně je. Jediné, co podle reportérů mluvilo v můj prospěch – číst články o nás patřilo k mé práci –, byl můj smysl pro módu. Kromě toho mě popisovali jako... *uštěpačnou*.

Což jsem, popravdě řečeno, byla.

„Je všechno v pořádku?“ zašeptal mi do ucha, tak blízko, že jsem ucítila jeho citronovo-vanilkovou kolínskou. Světlé vlasy nosil rozcuchané ve stylu *právě jsem vstal z postele*. Jako obvykle si do televizního vysílání oblékl své civilní oblečení, jak ho nazýval, a ne šéfkuchařský úbor. Vařit ve formálním oděvu, v nažehlené košili a oblekových kalhotách, patřilo k jeho image.

Zrovna jsem se chystala odpovédět, když moji pozornost upoutalo cosi v davu. Mezi ženami, muži a dětmi, které jsem neznala, jsem zahlédla bolestně známou tvář, až jsem celá ztuhla.

Kštice ohnivých vlasů jasnějších než moje, křivka dlouhé bílé šje, elegantní profil a zatřepotání skládané sukně jako motýlích křídel.

Nemůže to být ona. Vždyť je mrtvá.

Tu tvář jsem však poznala, i tu postavu, znala jsem *přesně* ten odstín rudé.

Jako miminko jsem si o ten krk opírala hlavu a její vlasy zakrývaly mě a moje dvojče, zatímco jsme jí spaly na prsou. Představovala mléko, jež jsme pily, a vzduch, který jsme dýchaly. Náručí, v němž jsme hledaly útěchu, a poslední hlas, který jsme slýchávaly před usnutím.

Moje oči a srdce na mě křičely, že hledím na svoji matku – ale mozek tomu nedokázal uvěřit a kvůli těm protichůdným pocitům bych se nejradši odřízla od prostoru a času a existovala v dimenzi, kde na prostoru nezáleží a čas neběží.

Mami!

První slovo, které jsem se naučila, to nejsladší slůvko, mi uvízlo v hrdle a rty ho nedokázaly vyslovit.

V hlavě mi vybuchl ohňostroj protichůdných příkazů: *Utíkej za ní, zůstaň na místě, je mrtvá, je tady, běž za ní!* Dav se pohnul jako jedno tělo, splynul a znovu se rozdělil. Ženu se zrzavými vlasy jsem už nikde neviděla.

Chystala jsem se vykročit a poohlédnout se po ní, když mě někdo zadržel.

„*Lucresiah?*“ Claude vyslovil mé jméno s důrazem na poslední slabiku, jak to mívají Francouzi ve zvyku, a tlumeně na mě zavolal podrážděným hlasem, který jsem až příliš dobře znala. Znamenalo to: *Jsem na scéně, koukej hrát.*

Přitiskla jsem si ruku na tvář a překvapilo mě, že je mokrá. Rozbrečela jsem se, aniž bych si toho všimla.

Už to bylo dlouho, co jsem naposledy plakala.

„Začínáme vysílat, *Lucresiah.*“ Kolem Claudea jsem rozeznala rudou záři – zlobil se, přestože mluvil klidným a rozvážným hlasem. Schopnost vidět auru byla dar i prokletí. Dar, protože mi to pomáhalo vyznat se v lidech, a prokletí, protože jsem se někdy dozvěděla věci, které jsem znát nechtěla.

„Z toho světla mi slzí oči,“ vymluvila jsem se. Claude se přestal tvářit rozzlobeně a nasadil rozzářený výraz, načež se vrátil ke stolu.

Kamery běžely – jedna minuta – třicet vteřin – deset, devět... a byli jsme ve vysílání.

Nesledovala jsem Claudeovo vystoupení, ale upírala jsem pohled dál, do davu. Napůl jsem doufala a napůl se bála, že znovu zahlédnu tu zrzavou ženu. Stála jsem na místě jako přimražená, ve tváři klidný výraz, ale hrud' sevřenou – *buch, buch, buch*, hlásalo moje srdce a s každým úderem se mi v očích hromadily další neprolité slzy. Kabelka na boku mi připadala žhavá a těžká, pulzovala vlastním životem: uvnitř jsem měla schovaný dopis od Bianky, z Casalty, první po dlouhé době.

Ani netuším, proč jsem si ho nechala u sebe a nosila ho všude s sebou, když jsem s rodinou přerušila veškerý kontakt už před lety.

Claudeův výstup se chýlil ke konci. Nějaké hlasy křičely, že je po akci. Přitiskla jsem si ruku na ústa, třásla jsem se tak moc, že mi jedna z asistentek položila ruku na paži a zamumlala, abych se posadila, že mi přinese sklenku vody.

Musela jsem se silou vůle ovládnout, abych se nerozběhla mezi lidi a nekřičela její jméno, abych po ní nepátrala mezi neznámými tvářemi.

Tohle bylo už podruhé, kdy jsem měla dojem, že jsem zahlédla svou matku.

Poprvé se to stalo před dvanácti lety, krátce po její smrti.

Kapitola 2

CASALTA, TOSKÁNSKO,
12. DUBNA 1973 – PŘED DVANÁCTI LETY

LUCREZIA

Hospodyně Matilde stála u sporáku a míchala nějakou omáčku. Zástěru měla na zádech zavázanou na mašličku a vlnité tmavé vlasy stažené do nízkého culíku. Vedle ní drželo moje dvojče Bianca misku parmezánu, který právě nastrouhala, svědomitá a roztomilá jako vždycky. Vzduch voněl rajčaty a bazalkou a otevřenými dveřmi dopadaly do místnosti zlatavé sluneční paprsky.

Seděla jsem u stolu, bez bot a celá umazaná po odpoledni stráveném v okolních kopcích. Vlasy jsem měla jako vrabčí hnízdo. Otec poslal Diega, jednoho ze svých mužů, aby mě našel a přivezl zpátky, takže jsem teď čekala, až mě povolá do své pracovny, pravděpodobně kvůli mému chování po mamčině smrti. Chodila jsem za školu a odmítala nosit boty, česat se a navštěvovat s rodinou kostel a domů jsem se vracela až za tmy. Taky jsem si byla

skoro jistá, že mě někdo napráskal, že trávím čas se synem otcova nepřítel, Vannim Orafim.

Otcův pitomý spor mi byl ukradený. Rodina Orafiových patřila k našim spojencům už po dvě generace, dokud se můj otec a Gherardo Orafi nepohádali kvůli něčemu, o čem se nikdy nemluvalo nahlas. My dcery jsme samozřejmě detaily neznaly – jen jsme se dozvěděly, že chtějí získat naše pozemky, že touží zničit naši rodinu a podnik, a nesměly jsme se k nim přiblížit.

Bianca na mě neustále vrhala pohledy a spodní ret se jí chvěl způsobem, který mě vždycky iritoval a zároveň mi lámal srdce. Nesnášela, když jsem měla průšvih, a ještě zdvojnásobila své úsilí chovat se jako poslušná a vzorná holčička, jako by tím mohla vynahradit moji rebelii. Od matčiny nehody jsem byla čím dál neovladatelnější a ona hodnější a poddajnější.

Vždycky jsme se odlišovaly, ale v posledních několika měsících se mezi námi vytvořila propast: obě jsme se ze všech sil snažily vypořádat s tím, co nás potkalo, ale zvolily jsme k tomu opačné způsoby. Bianca se pokoušela tišit situaci, jak jen to šlo, jako by byl život divoká bestie, kterou si můžete *uchočit*, aby vás nezhltila. Já tu potvoru dráždila a čekala, až na mě dopadnou následky a zatřesou tou klecí, v níž jsme všichni žili, zatřesou otcem, až mu z kapes vypadnou klíče od toho vězení. Domnívala jsem se, že to nejhorší, co se kdy mohlo stát, už se stejně stalo. Samozřejmě jsem se mylila.

Ironií bylo, že navzdory Biančině poddajnosti a poslušnosti ji otec neměl o nic raději. Jako by pro něj byla téměř neviditelná. Ve zpětném pohledu možná právě o to stála, aby jí nemohl ublížit. A chtěla, abych přijala stejnou strategii, aby se mi také nic nestalo.

„Nemohla by ses prostě *chovat slušně*?“ ptávala se mě každým možným tónem, od vyčerpaného až po prosebný, od rozhořčeného po zoufalý.

Nemohla. Matka vždycky říkala, že jsem *divoká*, Matilde, že jsem *umíněná*, a otec o mně neříkal vůbec nic, ale každý den o něco víc překypoval záští.

Už tři měsíce jsem se utápěla v žalu, od doby, co moje překrásná, laskavá maminka zemřela při pádu na skaliska kousek od našeho domu. Připadala jsem si jako klubíčko plné prázdna a osamění a na to oplocené, vyprahlé místo, na němž jsem se ocitla, za mnou nikdo nesměl. Nemohla jsem se chovat tak, jak po mně chtěla Bianca – moji vůli nahradily bolestná ztráta a vztek, které vrčely a přešlapovaly v mé hlavě sem a tam a nedávaly mi spát.

Ten den se nad vilou rozkládal mrak plný hněvu a jeho původcem byla drobná, vychrtlá dvanáctiletá dívenka, která seděla na židli s pažemi svírajícími kolena a svráštělým obočím. Já, zlobivé dvojče, ta, která vzdorovala otcově autoritě a plížila se kolem jako malé vlče.

Vypadalo to, že Fosco Falconeri, můj otec a hlava rodiny, jehož autoritu si nikdo nedovolil zpochybňovat, už začíná mít svého rebelského dítěte plné zuby. Od matčiny smrti už mě do své pracovny povolal dvakrát. Dvakrát jsem stála na koberečku před masivním dřevěným stolem s hlavou sklopenou, abych skryla opovržení, a poslouchala jeho klidně pronášená varování. Za tím klidem a kázáním jsem cítila zlost, jako tlumené zvířecí vrčení, které se každou chvíli promění v burácení.

Když si mě zavolal potřetí, cítila jsem v kostech, že tentokrát to bude jiné. *Horší.*

„Signor Fosco tě očekává.“ Do kuchyně vešla služebná Laura a nastavila mi ruku, jako bych byla malá holka. Odmítla jsem ji přijmout a vykročila jsem po ledových kamenných schodech a pak chodbou lemovanou širokými dřevěnými trámy. Vedle nás kráčel odraz mě a Laury ve sklech obrovských vysokých oken, za nimiž jsem rozeznávala růžové keře, které vysázela matka.

Otec nás obvykle netrestal. Vlastně ani nechválil. Jenom prikazoval. Sotva jsme ho vídaly, kromě Bianky, kterou tu a tam pochválil nebo ji poplálal po hlavě jako dobře vychovaného psa. O veškerou výchovu nás dívek se staraly matka a Matilde; otec musel zasahovat jen zřídka, protože jsme všechny věděly, že jeho slovo je zákon, a neodvažovaly se ho porušit.

Kromě mě.

Už jsme stály skoro u otcových dveří, když jsem za oknem koutkem oka zahlédla postavu krčící se za růžovým keřem. Na okamžik mě napadlo, že je to můj nebo Lauřin odraz, ale pak mi došlo, že tomu tak není.

Růže kolem té postavy vytvářely korunu z okvětních lístků a trní, zapadající zlatavé slunce měla za zády a oči upírala na mě. Hrud' se jí zvedala a klesala, jako by prudce oddechovala. Jako by se bála. Byla to moje matka. Šokovalo mě to tak moc, že jsem nerozrazila francouzské dveře na konci chodby, ale místo toho jsem vykřikla a vrhla se k oknům, pěstmi jsem bušila do skla. Nebyla jsem nijak silná, ale jeden panel se uvolnil a vypadl z kovového rámu. Promáchla jsem rukama a pažemi a spadla hlavou do štěrku ve spršce střepů a krve. Ozvala se směsice výkřiků a řevu a dusot nohou. Nad vším se nesl otcův silný hlas, který štěkal na Lauru, aby zavolala doktora.

Ležela jsem v otcově náruči a hleděla mu do tváře. Obklopovala ho černá aura, která mě děsila víc, než jsem dovedla vyjádřit. „Viděla jsem mamku...“ špitla jsem.

Vytřeštil oči a beze slova mě pustil. Matilde si okamžitě položila moji hlavu do klína a Bianca mi zkontrolovala čelo.

Otec zmizel v pracovně a zůstal tam během všeho, co se odehrálo – na nic poté si totiž nevzpomínám, ani na sanitku, která mě odvezla do nemocnice.

Potom už jsem ho nikdy neviděla.